

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 25 de maig de 2016

La pregària, font de Misericòrdia (cf. Lc 18,1-8)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

La paràbola evangèlica que acabem d'escoltar (cf. Lc 18,1-8) té un ensenyament important: «cal pregar sempre sense defallir» (v. 1). Per tant, no es tracta de pregar alguna vegada, quan em ve de gust. No, Jesús diu que cal «pregar sempre, sense defallir». I presenta l'exemple de la vídua i el jutge.

El jutge és un personatge poderós, cridat a emetre sentències sobre la base de la Llei de Moisès. Per això la tradició bíblica recomanava que els jutges fossin persones temoroses de Déu, dignes de fe, imparcials i incorruptibles (cf. Dt 16,18-21). Contràriament, aquest jutge «no tenia temor de Déu ni consideració pels homes» (v. 2). Era un jutge dolent, sense escrúpols, que no tenia en compte la Llei, sinó que feia el que volia segons els seus interessos. A ell s'adreça una vídua per tenir justícia. Les vídues, junt amb els orfes i els estrangers, eren les categories més febles de la societat. Els drets que la Llei els assegurava podien ser trepitjats fàcilment perquè, com que eren persones soles i indefenses, era molt difícil que es poguessin fer valer: una pobra vídua, allà, sola, ningú no la defensava, podien ignorar-la, també no fer-li justícia. I de la mateixa manera també a l'orfe, i a l'estranger, l'emigrant: en aquella època aquesta problemàtica era molt forta. Davant la indiferència del jutge, la vídua recorre a la seva única arma: continuar importunant-lo amb insistència, presentant-li la seva petició de justícia. I és amb aquesta perseverança que obté el que volia. El jutge, de fet, en un moment donat l'escolta, no perquè tingui misericòrdia, ni perquè la consciència li ho imposi; senzillament admet: «Aquesta viuda m'amoïna tant que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més» (v. 5).

D'aquesta paràbola Jesús en treu una doble conclusió: si la vídua era capaç de doblegar el jutge injust amb la seva petició insistent, Déu, que és Pare bo i just, «no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia?»; i a més no els farà esperar gaire, sinó que «els farà justícia molt aviat» (v. 7-8).

Per això Jesús anima a pregar «sense defallir». Tots tenim moments de cansament i de desànim, sobretot quan la nostra pregària sembla ineficaç. Però Jesús ens assegura: a diferència del jutge injust, Déu escolta amb promptitud els seus fills, encara que això no vol dir que ho faci quan i com voldríem. La pregària no és una vareta màgica! Ens ajuda a conservar la fe en Déu, a confiar en ell encara que no compreguem la seva voluntat. En això, el mateix Jesús —que pregava tant!— ens és un exemple. La carta als Hebreus recorda que «el Crist durant la seva vida mortal s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i llàgrimes. I Déu l'escoltà per la seva submissió» (5,7). A primera vista aquesta afirmació sembla inversemblant, perquè Jesús va morir a la creu. Això no obstant la Carta als hebreus no s'equivoca: Déu realment ha salvat Jesús de la mort donant-li una victòria completa sobre ella, però el camí recorregut per a obtenir-la ha passat a través de la mateixa mort! La referència a la súplica que Déu ha escoltat es refereix a la pregària de Jesús a Getsemaní. Atacat per l'angoixa que té, Jesús prega el Pare que l'alliberi del calze amarg de la passió, però la seva pregària s'adreça a la confiança en el Pare i confia sense reserves en la seva

voluntat: «Però» —diu Jesús— «que no es faci com jo vull, sinó com tu vols» (Mt 26,39). L'objecte de la pregària passa a segon terme; el que importa abans que res és la relació amb el Pare. Això és el que fa la pregària: transforma el desig i el modela a la voluntat de Déu, sigui la que sigui, perquè qui prega aspira en primer lloc a la unió amb Déu, que és Amor misericordiós.

La paràbola acaba amb una pregunta: «Però el Fill de l'home, quan vingui, ¿trobarà fe a la terra?» (v. 8). I amb aquesta pregunta tots estem avisats: no hem de deixar la pregària encara que no hi hagi resposta. És la pregària el que conserva la fe, sense ella la fe trontolla! Demanem al Senyor una fe que es faci pregària incessant, perseverant, com la de la vídua de la paràbola, una fe que s'alimenti del desig de la seva vinguda. I en la pregària experimentem la compassió de Déu, que com un Pare ve a l'encontre dels seus fills, ple d'amor misericordiós.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada